

LBRIS

We know  
books

Jessica Knoll

# Cea mai norocoasă fată

---

Traducere din limba engleză de Alex Văsieș

3  
TREI

# LIBRIS

Editori:  
Silviu Dragomir  
Vasile Dem. Zamfirescu

We know  
books

Director editorial:  
Magdalena Mărculescu

Redactare:  
Carmen Botoșaru

Coperta: © Netflix 2022. Used with permission.

Director producție:  
Cristian Claudiu Coban

Dtp:  
Corina Rezai

Corectură:  
Maria Mușuroiu  
Maria Alunița Voiculescu

---

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României  
KNOLL, JESSICA

Cea mai norocoasă fată / Jessica Knoll ; trad. din lb. engleză de  
Alex Văsieș. - București : Editura Trei, 2022  
ISBN 978-606-40-1586-0

I. Văsieș, Alex (trad.)

821.111

---

Titlul original: Luckiest Girl Alive  
Autor: Jessica Knoll

Copyright © 2015 by Jessica Knoll  
Originally published by Simon & Schuster, Inc.

Copyright © Editura Trei, 2022  
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București  
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20  
e-mail: comenzi@edituratrei.ro  
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1586-0

Pentru toate cele ca TifAni FaNelli din întreaga lume.  
*Știu.*

## Capitolul 1

---

M-am uitat cu atenție la cuțitul pe care-l aveam în mână.

— Țsta e un Shun. Simțiți cât e de ușor în comparație cu Wüsthof?

Am apăsat cu un deget pe partea ascuțită a lamei, ca să-l testez. Mânerul ar fi trebuit să nu transpire, dar deja era umed în locul de unde îl apucasem.

— Cred că modelul ăsta e mai potrivit pentru cineva de statura dumneavoastră.

M-am uitat în sus la vânzător, pregătită pentru cuvântul pe care oamenii îl folosesc întotdeauna pentru a le descrie pe fetele scunde care abia așteaptă să audă „subțire“.

— Minionă, a continuat el.

A zâmbit, de parcă ar fi trebuit să mă simt flatată. Slăbuță, elegantă, grațioasă — iată un compliment care m-ar fi dezarmat.

O altă mână, având pielea cu câteva nuanțe mai deschisă decât a mea, a apărut în cadru și a înșfăcat mânerul.

— Pot să-l încerc?

Am privit în sus la fel ca mai devreme: logodnicul meu. Cuvântul ăsta nu mă deranja prea tare, spre

deosebire de cel care avea să urmeze. Soț. Un termen care mă strângea ca-ntr-un corset, zdrobindu-mi organele, îmi transmitea panică până în gât, în ritmul limpede al unui semnal de alarmă. Aș fi putut alege să nu dau drumul cuțitului. I-aș fi putut băga nichelul forjat și lama de inox (am decis că Shun îmi plăcea mai mult) în stomac fără zgomot. Vânătorul ar fi scos probabil doar un oftat solemn. Mama, din spatele său, cea care ținea în brațe un copil cu nasul plin de coji, ar fi fost cea care ar fi strigat. Puteai să-ți dai seama că era o combinație periculoasă — plictisită și dramatică, ar fi relatat atacul răutăcioasă, cu lux de amănunte, plângând, reporterilor de știri care ar fi împânzit scena mai târziu. Am returnat cuțitul înainte să apuc să mă încordez, înainte să fandez, înainte ca fiecare mușchi din corpul meu, întotdeauna în alertă maximă, să se contracte de parcă ar fi fost pe pilot automat.

\*\*\*

— Abia aștept, a spus Luke, când am ieșit din Williams-Sonoma pe 59th Street și un curent rece de aer condiționat s-a format în calea noastră. Tu nu?

— Îmi plac paharele alea de vin roșu.

Mi-am încrucișat degetele cu ale lui ca să-i arăt cât de mult le voiam. Ideea „seturilor“ era cea pe care nu o puteam suporta. Inevitabil, urma să rămânem cu șase platouri de pâine, patru platouri de salată și opt platouri pentru cină, și niciodată nu m-aș fi descurcat să completez această mică familie de chinezării. S-ar prăfui pe masa din bucătărie, Luke oferindu-se mereu să le ia de acolo, eu răstindu-mă, „Încă nu“, până într-o zi, mult timp după nuntă, când o inspirație bruscă, maniacală m-ar face să

iau 4/5 spre centru, să dau buzna în Williams-Sonoma ca o Martha Stewart războinică, doar ca să descopăr că au închis seria modelului Louvre pe care-l alesesem în toți acești ani.

— Luăm o pizza?

Luke a râs și m-a strâns de șold:

— Și unde se depune totul?

Mâna mea a înțepenit într-a lui.

— E din cauza antrenamentelor, cred. Sunt lihnită.

Era o minciună. Încă-mi era greață de la sendvișul Reuben — gros, roz și plin cu de toate, până la refuz, ca o invitație de nuntă — pe care-l mâncasem la prânz.

— La Patsy?

Am încercat s-o spun ca și cum tocmai îmi venise ideea, când de fapt râvnisem îndelung la o felie pe care s-o rup dintr-o plăcintă de la Patsy, fire de brânză albă întinzându-se, dar fără să se rupă, obligându-mă să le ciupesc cu degetele și să trag o bucată în plus de mozzarella alunecând de pe felia altcuiva. Visul intens se repetase încontinuu de joia trecută, când am decis că duminică avea să fie ziua în care să ne ocupăm în sfârșit de căsătoria civilă.

— Oamenii întreabă, Tif.

— Știu, *mamă*, ajungem și la asta.

— Nunta e peste cinci luni!

— Nu mi-e foame, a ridicat Luke din umeri, dar dacă vrei tu...

Ce amabil!

Ne-am ținut în continuare de mână în timp ce am traversat Lexington Avenue, evitând haitele de femei cu picioare groase care umblau în șorturi albe, în căutarea comorilor care se vindeau la Victoria's Secret de pe Fifth

Avenue, nu și la cel din Minnesota; o cavalerie de fete din Long Island, bretelele sandalelor de gladiatori înfășurându-le pulpele mieroase ca o piele agățătoare pe un copac. Se uitau la Luke. Se uitau la mine. N-aveau nicio îndoială. Muncisem neîncetat la asamblarea unei rivale demne, o Carolyn pentru JFK Jr. din el. Am luat-o la stânga pe 60th Street înainte să facem din nou la dreapta. Era doar 5 după-amiaza, când am traversat Third Avenue și am găsit mesele restaurantului aranjate și goale. Newyorkezii petrecăreți încă dejunau. Și eu obișnuiam să fac la fel.

— Afară? a întrebat recepționera.

Am dat din cap și ea a luat două meniuri de pe o masă goală, făcându-ne semn să o urmăm.

— Aș vrea un pahar de Montepulciano.

Chelnerița a ridicat din sprâncene cu indignare și mi-am putut imagina ce gândește — *asta-i treaba ospătarului* —, dar am zâmbit cu amabilitate: *Vezi cât sunt de drăguță? Și cât ești tu de nechibzuită? Ar trebui să-ți fie rușine de tine însăși.*

Și-a îndreptat suspinul spre Luke.

— Dumneavoastră?

— Doar apă. Nu știi cum poți să bei vin roșu când e atât de cald afară.

Am ridicat din umeri:

— Cel alb nu merge cu pizza.

Vinul alb era rezervat pentru nopțile când mă simteam suplă, atrăgătoare. Când îl beam ca să ignor porția de paste din meniu. Am scris cândva în *The Women's Magazine*: „În urma unui studiu s-a descoperit că actul fizic de a închide meniul odată ce-ai decis ce vrei să comanzi te poate face să fii mai satisfăcută de alegerea ta. Alege deci calcanul caramelizat și închide rapid meniul

ăla înainte să ochești pastele cu vodcă.“ LoLo, șefa mea, subliniasc cuvântul „ochești“ și scrisese „Foarte nostim“. Doamne, urăsc calcanul caramelizat!

— Deci ce mai avem de făcut?

Luke s-a lăsat în scaun cu mâinile la ceafă ca și cum s-ar fi pregătit să facă un abdomen, total inconștient că astea erau cuvinte de luptă. Ochii mei căprui s-au umplut de venin și m-am repezit să-i răspund.

— O grămadă. Am început să enumăr pe degete. Toată papetăria — deci asta înseamnă invitațiile, meniurile, programele, cardurile de masă, toate astea. Trebuie să găsec o persoană pentru coafură și machiaj, rochia domnișoarelor de onoare pentru Nell și celelalte fete. Mai trebuie să luăm din nou legătura cu agenția de voiaj — chiar nu vreau să mergem în Dubai. Știu — am ridicat mâinile înainte ca Luke să apuce să spună ceva —, nu putem sta toată perioada în Maldive. N-avem altceva de făcut în afară de plajă. Dar n-am putea merge câteva zile la Londra sau la Paris, după?

Fața lui Luke părea hotărâtă în timp ce dădea din cap. Tot anul avea pistrui pe nas, dar pe la mijlocul lui mai i se răspândeau și spre tâmpile, unde rămâneau până la Ziua Recunoștinței. Asta era a patra mea vară cu Luke, și în fiecare an vedeam cum toate activitățile sănătoase, benefice, în aer liber — alergare, surf, golf, schi nautic — multiplicau punctulețele aurii de pe nasul său ca pe niște celule canceroase. M-a convins și pe mine să merg cu el o perioadă, dintr-un devotament insuportabil pentru mișcare, pentru endorfine, pentru clipa prezentă. Nici măcar o mahmureală nu putea epuiza această forță neînduplecată. Obișnuiam să-mi setez alarma la 1 după-amiaza, iar Luke considera asta adorabil.

— Ești atât de mică și ai nevoie de atât de mult somn, spunea, în timp ce mă trezea frecându-și nasul de mine după-amiaza.

„Mică”, o altă descriere a corpului meu pe care o detest. Ce trebuie să fac ca să se spună despre mine că sunt „slăbuță”?

I-am spus adevărul în cele din urmă. Nu c-aș avea nevoie de așa mult somn, ci pentru că nu dormeam atunci când tu credeai că dormeam. Nu mi-aș fi imaginat nicio dată că mă voi supune unei stări de inconștiență în timpul în care toată lumea se prăbușește. Pot să dorm — să dorm cu adevărat, nu odihna cu buzele încleștate pe care am învățat să mă bazez în timpul săptămânii — doar atunci când lumina soarelui explodează din Freedom Tower și mă împinge pe cealaltă parte a patului, când îl aud pe Luke trebăluind prin bucătărie, făcând omletă, vecinii de alături certându-se despre cine a dus gunoiul ultima dată. Banalități, lucruri de zi cu zi care-ți reamintesc că viața e atât de plictisitoare, încât nu prea poate teroriza pe nimeni. Când aud zumzăitul monoton din urechi, *atunci* adorm.

— Ar trebui să ne propunem să facem câte un lucru în fiecare zi, a concluzionat Luke.

— Luke, fac câte trei lucruri în fiecare zi.

A fost o înțepătură în vocea mea pe care am intenționat să o înlătur. În plus, nu aveam niciun drept să fiu așa. *Trebuie* să fac trei lucruri în fiecare zi, dar în loc de asta stăteam paralizată în fața computerului, autocriticându-mă pentru că nu făceam trei lucruri în fiecare zi așa cum mi-am promis că voi face. Stabilisem că asta consumă mai mult timp și că e mai stresant decât să fac naibii cele trei lucruri în fiecare zi și că aveam, prin urmare, tot dreptul să fiu furioasă.

M-am gândit la un lucru pe care-l țineam într-adevăr sub control.

— Știi măcar câte probleme am avut cu cea care se ocupă de invitații?

O înnebunisem pe papetăreasă — o fărâma de femeie asiatică a cărei dispoziție nervoasă m-a înfuriat — cu o grămadă de întrebări: Pare ieftin să faci invitația cu scris în relief, iar cardurile de confirmare nu? Va observa cineva dacă folosim un caligraf pentru adresele de pe plic și scris de mână pentru invitație? Eram îngrozită să iau o decizie care m-ar fi expus. Trăiam în New York de șase ani și era ca un masterat prelungit despre cum să pari bogat fără efort — numai că acum aveam și avantajul de a sta în centru. În primul semestru am învățat că sandalele Jack Rogers, atât de respectate în colegiu, strigau: „Mica mea școală liberală de arte va fi întotdeauna centrul universului!” Am găsit o nouă axă, deci perechile mele aurii, argintii și albe au mers la gunoi. La fel s-a întâmplat și cu geanta mea în miniatură de la Coach (oribil). Apoi am realizat că Kleinfeld, care avea atâta farmec, o instituție newyorkeză clasică, era de fapt o fabrică de rochii de mireasă de prost-gust frecventată doar de ignoranți. Am optat pentru un butic din Meatpacking, care amestecă ținutele unicat cu cele de la Marchesa, Reem Acra sau Carolina Herrera. Iar toate cluburile întunecoase și aglomerate, cu ușieri musculoși și panglică roșie la intrare, din care vibrează cu putere Tiësto și alte chestii la modă? Nu așa își petrec orașenii care se respectă serile de vineri. Nu, în loc de asta noi plătim câte șaispe dolari pentru o salată de cicoare, o udăm cu vodcă la un bar de cartier în East Village, toate astea în timp ce purtăm cizme normale de la Rag & Bone, la 495 de dolari perechea.

Am avut șase ani lipsiți de griji ca să ajung unde sunt acum: un logodnic cu o slujbă în finanțe, o prietenă apropiată a proprietarei de la Locanda Verde, ultima bijuterie de la Chloé pe mână (nu Céline, dar tot e mai bine decât să defilezi încoace și-ncolo cu un Louis Vuitton hidos ca și cum ar fi a opta minune a lumii). Destul timp ca să mă pun la punct. Dar planificarea unei nunți, ei bine, asta se învață mai greu. Te logodești în noiembrie, iar apoi ai o lună ca să studiezi materialele, să descoperi că hambarul de la Blue Hill — unde credeai că o să te căsătorești — nu mai există, și că vechile bănci, acum reechipate, care percep taxe de douăzeci de mii de dolari pentru locație sunt acum în vogă. Ai două luni să studiezi cu atenție revistele și blogurile dedicate nunților, să te sfătuiești cu colegii tăi gay de la *The Women's Magazine*, să descoperi că rochiile de mireasă fără bretele sunt de o mediocritate jignitoare. Acum mai ai trei luni la dispoziție și încă mai trebuie să găsești un fotograf care să aibă în portofoliu măcar o mireasă care să nu arate în poze de parcă ar avea cioc de rață (e mai greu decât pare), rochii pentru domnișoarele de onoare care să nu arate ca orice fel de rochii pentru domnișoare de onoare, plus un florar care îți poate păstra anemone în afara sezonului, pentru că... bujori? Ce-i asta, o glumă? O mișcare greșită și toți își vor da seama că bronzul tău de bun-gust e artificial, că macaronăreasa e lipsită de maniere. Am crezut că după 28 de ani nu va mai trebui să-mi demonstrez nimic și mă voi putea relaxa. Dar lupta asta devine tot mai grea cu timpul.

— Încă n-ai făcut rost de adresele pentru caligraf, am spus, chiar dacă, în secret, mă simțeam ușurată să am mai mult timp pentru a o chinui pe papetăreasa aceea zăpăcită.

— Mă ocup de ele, a oftat Luke.

— Nu vor ieși la timp pentru când vrem noi dacă nu mi le trimiți săptămâna asta. Ți le cer de o lună.

— Am fost ocupat!

— Și crezi că eu n-am fost?

Ciondăneală. E mult mai urâtă decât o ceartă aprinsă, cu farfurii sparte, nu-i așa? Cel puțin după aia faci sex pe podeaua bucătăriei, cioburile marcate cu modelul Louvre lăsându-ți urme pe spate. Niciunui bărbat nu-i prea vine să rupă hainele de pe tine după ce-l informezi, răutăcioasă, că a lăsat un rahat plutind în toaletă.

Mi-am încleștat pumnii, mi-am arcuit degetele de parcă aș fi putut elimina furia ca pe o pânză a Omului-Pălânjen. *Doar spune-o.*

— Îmi pare rău. Doar că sunt foarte obosită. Am adăugat și cel mai patetic oftat de care eram capabilă.

O palmă invizibilă a trecut peste chipul lui Luke, înlăturând supărarea lui pe mine.

— De ce nu te duci odată la medic? Chiar ai avea nevoie de Ambien sau ceva.

Am dat din cap, prefăcându-mă că mă voi mai gândi la asta; dar somniferele sunt doar vulnerabilitate în formă de nasture. Ce-mi trebuia cu adevărat era să primesc înapoi primii doi ani de relație, amânarea de scurtă durată în timpul căreia, pe măsură ce mă încolăcesc în brațele lui Luke, noaptea trece fără să-mi dau seama și fără să simt nevoia de a o urmări. În puținele momente în care aș tresări, aș vedea că până și-n somn colțurile gurii lui Luke se strâmbă în sus. Blandetea lui Luke era ca spray-ul de gândaci pe care-l foloseam la casa de vară din Nantucket a părinților săi, atât de puternică încât înlătura teama, sentimentul acela de omniprezență alarmant de calmă că ceva rău avea să se